

Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2016 r. – Ica Foods/EUIPO – San Lucio (GROK)**(Sprawa T-774/14) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku —
Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego — Umorzenie postępowania]**

(2017/C 053/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ica Foods SpA (Pomezia, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Nespega)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: San Lucio Srl (San Gervasio Bresciano, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Sangiacomo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 września 2014 r. (sprawa R 1815/2013-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między San Lucio Srl a Ica Foods SpA.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Ica Foods SpA i San Lucio Srl pokrywają własne koszty oraz każda po połowie kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Salehi/Kommission**(Sprawa T-773/16)**

(2017/C 053/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dominik Salehi (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Drews)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła art. 1 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 539/2001 [zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 1289/2013], ponieważ zaniechała podjęcia w odpowiedzi na pisma skarżącego z dnia 1 lipca 2016 r. i z dnia 16 września 2016 r. określonych w tym przepisie działań i wystosowania powiadomienia do skarżącego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady wzajemności poprzez ścisłe zastosowanie Visa Waiver Program Improvement and Terrorist Travel Prevention Act of 2015
2. Zarzut drugi dotyczący bezczynności strony pozwanej

Skarżący podnosi, że Komisja nie podjęła żadnych działań zgodnie z art. 1 ust. 4 lit. e) ppkt i) rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. 2001, L 81, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QG/Komisja

(Sprawa T-845/16)

(2017/C 053/37)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: QG (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci L. Ruiz Ezquerro, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet i A. Hernández Pardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że decyzja Komisji z dnia 4 lipca 2016 r. dotycząca pomocy państwa SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) udzielonej przez Hiszpanię na rzecz określonych klubów piłkarskich narusza art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 TFUE, ponieważ możliwość skonsolidowania kont wynikająca z zezwolenia czterem klubom na uczestnictwo w różnych dyscyplinach na mocy ustawy 10/1990, podobnie jak zastosowanie obniżonej stawki podatku od osób prawnych również stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, co powinno być zostało stwierdzone przez Komisję Europejską,
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności środka i zobowiązanie Królestwa Hiszpanii do odzyskania pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym od beneficjentów, a ponadto obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 TFUE.

Strona skarżąca, klub koszykówki uważa, że zaskarżony akt jest zgodny z prawem w zakresie, w którym Komisja stwierdziła w nim, że środek wprowadzony na mocy ustawy 10/1990 polegający na preferencyjnym traktowaniu niektórych klubów piłkarskich w dziedzinie podatku od osób prawnych poprzez obniżoną stawkę podatku stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

Skarżąca podnosi jednak, że Komisja powinna była dojść do tego samego wniosku w odniesieniu do ulgi podatkowej, również udzielonej na mocy ustawy 10/1990, polegającej na zezwoleniu tym klubom na uczestnictwo w różnych dyscyplinach.